

I SAULĘ

Panevėžio Vyskupijos
informacinis biuletenis

VISA ATNAUJINTI KRISTUJE!

SUGRĮŽIMAS TĖVYNĖN

Iš šaltos ir nesvetingos syetimos žemės, sutelkusios laikiną prieglobstį, Tevynėn metaliniuose karsuose sugrįžta mums arti-

Panevėžio gimnaziją. 1930 m. -- Kauno kunigų seminuriją bei Vytauto Didžiojo universiteto teologijos-

Kun. A. Lipniūno laidotuvės

mų ir brangių žmonių, apdovanotų kankinio dalia, kaulai. Gimtojon Panevėžio vyskupijos žemėn sugrįžo ir kun. Alfonsas Lipniūnas, vienas 15 daugelio vakarietiškojo fašizmo, tokio pat kruvino ir žiauraus kaip rusiškasis stalinizmas, aukų.

Rugsėjo 4 d., po iškilmingo pagerbimo Vilniaus Arkikatedroje, kun. A. Lipniūno palaikai buvo pargabenti į Panevėžį. Šioje vietoje, dar anais laikais garbingo vyskupo Kazimiero Paltaroko Jam parinktoje po Panevėžio Katedros gluosniais, jis lauks Prisikėlimo dienos.

Alfonsas Lipniūnas gimė 1905 03 12 Panevėžio aps., Pumpėnų vls., Talkonių k. Mokėsi Pumpėnų pradžios mokykloje, 1925 m. baigė

filosofijos fakultetą, vėliau tame pačiame fakultete gavo teologijos licenciatu laipsnį 1935-37 m. Prancūzijoje, Lilio universitete studijavo sociologijos mokslus; 1937-39 m. studijavo Paryžiaus katalikų Institute. Kunigų išventintas 1930 metais ir tuoj pat paskirtas Panevėžio katedros vikaru. Šias pareigas ėjo ligi pat 1935 m. Po studijų Prancūzijoje paskirtas lektoriumi į Panevėžio pedagoginį institutą, o šiam persikėlus 1939 m. į Vilnių, tas pačias pareigas ėjo ten. Nuo 1942 m. dar dėstė sociologiją ir pastorali ne teologiją Vilniaus kunigų seminarijoje, Šalia to ėjo Vilniaus universiteto kapeliono pareigas.

Visuomeninę veiklą A.

Lipniūnas pradėjo būdamas klierikas. Seminarijoje vadovavo klierikų abstinentų draugijai. Atostogų metu keliavo per kaimus skaitydamas paskaitas jaunimui — pavarasininkams. 1930 m. paskirtas Panevėžio vyskupijos Jaunimo direktoriumi, juo tapo ne tik šiai vyskupijai, bet faktiškai kone visai Lietuvai. Uždraudus moksleiviams viešai veikti mokyklose, A. Lipniūnas padėjo jiems susiorganizuoti tolimesnei veikiai pogrindyje.

Vykstant tuometinio režimo konfliktams su Lietuvos vyskupais dėl katalikinių akcijų, jis drašiai ir viešai gynė katalikiškuosius principus, nepaisydamas protokolų, tardymų, baudų. Jis gynė lietuvių abiejų okupacijų metais Vilniuje, kur buvo šv. Jono bažnyčios ir Aušros vartų pamokslininkas. Jis Vilniuje organizavo šalpa ir atgaivino slaptą katalikų moksleivių ir studentų veiklą. Jo veikla plėtėsi, augo, šakojosi religinėje, visuomeninėje ir kultūrinėje plotmėje, ligi gesta po suėmimo 1943 03 17, Ugi Stuthofo kančių ir kankinio mirties.

A. Lipniūnas buvo reta socialinė asmenybė, savyje iškūnijusi dvasios didybę, žmogišką švelnumą ir jautrumą bei besąlygišką principingumą. Ryskiausias jo bruožas — pasišventimas ir darbas be atvangos.

1939 m. Jis atvyko į senąją sostinę tarytum Senojo Testamento pranašas, Dievo siustas su didžiąja misija: suspaudimo ir nevilties valandą skelbti tautai dvasinį nuraminimą, skelbti žodžiu ir gyvenimu... Savo pamokslais Jis sužadindavo klausytojų širdis, atskleidamas liūdną gyvenimo realybę. Bet Jis nesustodavo, nepalikdavo jų puslaukelyje ar sielvarte, o vesdavo toliau per kliūtis ir užtvartas, sunkumus ir pavojus, rodydamas vis šviesesnius horizontus. Į pamokslus jis atsinešdavo su savim laikraštį ir

Evangeliją, skelbdamas skaudų kontrastą tarp šturkščios kasdienybės ir šventumo, tarp neapykantos ir meilės, tarp ateizmo ir krikščionybės. Zadindamas prarastos laisvės ilgėsį, jis lengvai sužadindavo ir viltį, tuo pačiu tvirtą pasiryžimą nenuleisti rankų ir kovoti. Ir įkvėpdavo tikėjimą, kad kova bus laimėta. Tai tikrai buvo šventas kunigas, šventas žmogus, šventas lietuvis. Jis buvo palaidotas Pucko kapinėse Lenkijoje.

Visuomenė su dideliu skausmu pergyveno kun. A. Lipniūno netekimą. Jis mirė po dviejų balsios kančios metų, nebeišvydęs Lietuvos ir nebesulaukęs laisvės, kurią pranašavo ateisiant... Jo šviesus atminimas liko gyvas kovojančių draugų sąmonėje. Literatūros kritiko J. Ambrazavičiaus žodžiais nuostabiai tinka kun. A. Lipniūno visuomeninei veiklai: „Nors čia pat žaibas užges ir atrodys dar tamsiau, bet Zaišo Sviesoje pamatyta perspektyva Jau lieka atmintyje ir gaivina darbams“.

Kun. A. Lipniūno laidotuvės įvyko rugsėjo 12 d. Panevėžio katedroje, dalyvaujant Lietuvos kardinolui, vyskupams, svečiams iš užsienio ir tikintiesiems iš visos Lietuvos.

Kun. A. Lipniūno kapas